

RETRIEVER

ATEKST.no

Utvalgte dokumenter

KLASSEKAMPEN Venstresidas dagsavis

Forstsatt en klimasinke

Klassekampen 14.05.2007

Sigbjørn Grønås sigbjorn.gronas@gfi.uib.no

Statsministeren har satt tilsynelatende ambisiøse klimamål, men passer på å ikke nevne hvordan målene skal nås. Utstrakt kjøp av avlat gjennom klimakvoter som ikke bidrar til klimakutt, virker ikke betryggende.

Ettertiden vil vurdere vår innsats for å redusere klimautslippene etter hvordan vi faktisk får redusert utslippene i eget land. Derfor er Norge fortsatt en klimasinke, noe som kan illustreres ved å sammenligne våre utslipp med svenskens. Etter Kyoto-avtalen kunne Sverige øke sine utslipp med fire prosent for perioden 2008-2012 i forhold til utslippene i 1990. Riksdagen intensiverte kravene til minus fire prosent. Til nå har svenskene redusert utslippene 7,5 prosent, alt på egen jord. I Norge har utslippene stabilisert seg på cirka ni prosent. Med gasskraftverkene vil utslippene øke til 15 prosent om ikke nye tiltak blir satt inn. Utslippene etter avtalen gjelder gjennomsnittet for perioden. Siden vi ikke får gjort stort innen 2008, selv med sektorvise planer regjeringen vil komme med før sommeren, betyr det at innsatsen må bli desto større i siste del av perioden. I tillegg kommer ti nye prosent lovet av statsministeren. På så kort tid får vi ikke dette til på egen jord. Spesielt kan en merke seg at når neste stortingsvalg nærmer seg i 2009, vil tallenes tale bare vise at våre utslipp har økt betydelig.

Statsministeren vil som Fremskrittspartiet kjøpe kvoter i utlandet for å oppfylle våre forpliktelser. Poenget er at det norske folk ikke skal lide for å få ned utslippene. Vi vet at kvotesystemet ikke virker og ikke fører til klimakutt. Tiltak i utviklingsland kan være bra. Men de rikeste 1,2 milliarder av jordas befolkning på vel seks milliarder står for seks av de åtte Gt (Gigatonn: en million milliarder tonn) som verden totalt slipper ut i dag. Reduksjonene må derfor først og fremst komme i rike land. Vi trenger et kvotesystem, men det må være rettferdig og føre til virkelige reduksjoner.

Norske myndigheter har som mål å bidra til at global temperatur ikke øker med mer enn to grader i dette århundret. Det er greit å regne ut at dette målet kan nås med et totalutslipp på 730 Gt CO₂ fram til 2100 (Science 9. mars 2007). Det virker kanskje ikke så avskrekkende at denne mengden utgjør dagens utslipp i 90 år. Men det er bare det at utslippene øker med mer enn to prosent i året, noe som svarer til en fordobling på 40 år, og at stabilisering på en konstant konsentrasjon ved 2100 krever svært små utslipp ved denne tiden.

I en ideell verden bør totalutslippene som kan tillates, fordeles likt etter folketallet. Norges del av kaka vil da tilsvare dagens utslipp i ti år. Rike land etter definisjonen over, får dagens forbruk i 25 år. Fattige land vil etter denne fordelingen kunne selge kvoter til de rike og fremdeles ha igjen utslipp for å industrialisere.

Med denne bakgrunnen tror jeg ikke myndighetene ennå forstår at alvoret i situasjonen. Kampen i Norge vil stå om hvor store utslippene skal bli i eget land. Den lovte meldingen om sektorvise klimakutt vil vise i hvor stor grad norske myndigheter vil satse på en effektiv politikk for reelle reduksjoner. Den store oppgaven blir ellers å oppnå internasjonale avtaler som sikrer nødvendige klimakutt etter det rettferdige prinsippet skissert over.